

# Tél

*Nagy Gábor Miklós:*

## Február

Nagy Gábor Miklós költészete meglepetés. Szívesen használna az ember rá olyan bombasztikus jelzőket, mint rebellis alkat, lévén szembe megy a XX. században a formai kötöttségektől sikeresen megszabadult líra jelenlegi divatirányzataival. Ő csak azért sem szabadon versel, hanem lágy hullámverésű hexameterekbe burkolva áramoltatja a gyanútlan olvasó felé impresszióit.

– Micsoda csapda! Ebben az ideges korban nyugalommal, harmóniával, a gyermekkor tudat alá bevésődött édes nosztalgiáival támad. Ezzel szemben talán még a kor legmozgalmárabb ízléstdiktátorai is tehetetlenek. Maximum bosszantja őket, mert hiszen még egy jólesőt sem fitoroghatnak, mivel a hexameterekbe öltöztetett tartalom esztétikai fogást találni sem lehetséges. Az a meglepő helyzet állt elő, hogy Nagy Gábor Miklós talán azért versel hexameterekben, mert szeret hexameterekben verselni. És ki tudja, talán éppen ez valami ténylegesen újnak a nyitánya. Túl a szabadság kényszeres akarásán maga a szabadság. Amikor ragaszkodhatunk harmóniában megélt pillanatainkhoz, s miként a japán metszetek finom vonalaira bízta egykor a mesterek, újra kerül lehetőség Európában létezésünk szeretetét hexameterekbe vésni örök időkre.

*(Szerk.)*

*Nagy Gábor Miklós*

## Február

### (Kalendárium)

Farsangkor jó forralt bor melegít, s a tepertős házi pogácsa. Az ablakodon még néha virág nő jégből, s tűnik a semmibe gyorsan a reggeli fényvel. Dermedt végtagodat mozgasd! Múlóban a tél már.